

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3501/2020
10.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилца малолетних АА и ББ, обе из ..., које заступа законски заступник-мајка ВВ из ..., чији је пуномоћник Снежана Машовић адвокат из ..., против туженог ГГ из ... сада са боравиштем у .., чији је пуномоћник Гордана Илић адвокат из ..., ради измене висине издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 671/2019 од 04.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 671/2019 од 04.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву - Судска јединица у Ковину П2 18/18 од 04.06.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени ГГ из ..., сада са боравиштем у ..., да на име доприноса у издржавању тужилце малолетне АА из ... плаћа месечно износ од 12.000,00 динара и да на име издржавања тужилце малолетне ББ плаћа износ од 10.000,00 динара почев од дана подношења тужбе - 26.10.2016. године па док за то постоје законски услови, сваког првог до десетог у месецу за текући месец са законском затезном каматом од једанаестог у месецу до исплате, тако што ће ове износе уплаћивати законском заступнику деце - мајци ВВ на њен жиро-рачун означен у овом ставу изреке, с`тим што је доспеле рате са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате дужан платити одједном у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је преостали део тужбеног захтева којим је тражено да се тужени обавезе да на име доприноса у издржавању тужилце - малолетне АА из ... плаћа месечно износ од још 3.000,00 динара и на име издржавања тужилце - малолетне ББ плаћа износ од још 2.000,00 динара, са законском затезном каматом од једанаестог у месецу до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да се овом пресудом мења пресуда Основног суда у Смедереву П2 843/13 од 25.10.2013. године у четвртном ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова спора исплати тужilhaма износ од 43.500,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 671/2019 од 04.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву - Судска јединица у Ковину П2 18/18 од 04.06.2019. године у првом, трећем и четвртном ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијским наводима да је другостепена пресуда нејасна, неразумљива и да не садржи разлоге о битним чињеницама у суштини се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведене одредбе која није законом предвиђени разлог за ревизију, због чега ти наводи нису посебно разматрани. Наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеној у другостепеном поступку, су паушални јер тужени не означава ниједну одредбу процесног закона коју другостепени суд није применио или је неправилно применио, што је утицало или могло утицати на правилност одлуке о његовој жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Смедереву П2 843/13 од 25.10.2013. године тужени је обавезан да плаћа издржавање тужиљама - малолетној АА (рођена године) и малолетној ББ (рођена ... године) у износу од по 7.500,00 динара. У време када је ова пресуда донета родитељи тужиља су били запослени - мајка у ... у ..., а тужени у предузећу „...“. У време када је поднета тужба за измену - повећање висине издржавања (26.10.2016. године) мајка тужиља је и даље била запослена у истој ..., и њена зарада се у периоду новембар 2016. - март 2019. године кретала у распону од 38.161,60 динара до 52.161,80 динара месечно. Тужени је до априла 2017. године био у радном односу у означеном предузећу и његова зарада се у периоду од новембра 2016. године до априла 2017. године кретала у распону од 77.245,19 динара до 106.772,57 динара месечно. Од августа 2017. године тужени живи у Тужиле су ученице основне школе и тренирају Живе са мајком у стану који је мајчино власништво. Минимална сума издржавања одређена за новембар 2018. године износила је 26.960,00 динара.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 164. Породичног закона прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

У конкретном случају, од доношења претходне одлуке којом је одређена висина издржавања до подношења тужбе за њену измену протекло је три године. У том периоду тужиља АА је постала ученица старијих разреда основне школе, а тужиља ББ ... основне школе, што је евидентно повећало њихове потребе. Тужиле су сада у узрасту од ..., односно ... година, па и та чињеница утиче на повећање њихових

потреба, а следствено томе и на оправданост повећања висине досуђеног издржавања. Измењена - повећана висина издржавања одређена је у складу са чланом 160. Породичног закона, и тужени је обавезан да плаћа издржавање тужиљама у износима који су нижи од половине накнаде за храненике и лица на породичном смештају који обезбеђује надлежно министарство (минимална сума издржавања).

Нису основани ни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Обавеза издржавања одређује се од дана подношења тужбе, односно од дана када је стављен захтев за издржавање. С`тога се и обавеза плаћања измењене висине издржавања одређује од дана када је поднета тужба којом је тражена таква измена, а не од дана доношења првостепене пресуде, како то погрешно сматра ревидент. Тачно је да се у парничним поступцима у вези са породичним односима, на основу члана 205. Породичног закона, примењује истражно начело по којем суд може утврђивати чињенице које између странака нису спорне, а може самостално утврђивати и чињенице које ниједна странка није изнела. Међутим, тужени се у овом случају неосновано позива на ово начело, наводом да исто није примењено ради утврђивања његових могућности. Тужени је од дана подношења тужбе до дана престанка радног односа, имајући у виду зараду коју је остваривао, био у могућности да за тај временски период плаћа издржавање у досуђеном, повећаном износу. По престанку радног односа тужени се иселио у иностранство, а ни његов пуномоћник нити родитељи који су саслушани као сведоци (на околност прихода које тужени остварује радом у иностранству) нису пружили суду чињенице на основу којих би се могле утврдити његове могућности. Коначно, ни сам тужени током поступка се не изјашњава о својим приходима које остварује повременим радом у иностранству, да би се и на основу тога утврдило његове могућности. Супротно наводима ревизије, родитељи туженог нису плаћали издржавање тужиљама у складу са чланом 154. став 2. Породичног закона, јер повремено давање новца унукама не представља извршење законске обавезе издржавања из наведене одредбе, коју сродници тужиља у правој усходној линији испуњавају зато што тужени нема довољно средстава за издржавање.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић